

„Weet je wat? Ik zie Wouter nu niet meer, omdat hij een betrekking heeft gekregen in Rotterdam. Dat weet je nog niet, hè?” Mientje schudde van neen. . . . „Nou maar, daar woont hij nu op kamers met 'n kennis, dus zie ik hem niet meer, want hij komt Zondags haast nooit over, zei Frans van Maaren laatst. Wouter komt een heel enkele keer bij hem. Maar wil ik nu eens vragen of Frans er eens met hem over spreekt, als Wout 's bij hem aankomt? Aan Frans kan ik het gerust vragen, hoor, dat is een beste jongen, en hij is heel goed met Wouter. Zal ik 't hem eens vragen, Mien?”

Nu pas hief haar zusje het hoofd op en keek haar aan. De groote kinderoogen keken verschrikt, bijna boos, en op een dringenden toon, die zelden klonk in dit gewoonlijk schuchtere stemmetje, wees Mientje het aanbod van de hand: „Neen, An; toe, praat er alsjeblijft niet met dien van Maaren over. Ik. . . . ik zou me doodschamen. . . .” Annie kon haar verbazing niet op.

„Maar geef je dan niet meer om hem?”

En toen haar zusje zwiwend het hoofd boog, drong Annie nog aan: „Het is de vraag of hij anders terug komt, Mien. Hij is er van overtuigd, dat je boos bent. Wat is daar nu in, dat ik hem dat even vraag? Kom, Mien, doe nu niet zoo preutsch.” Ze trachtte haar zusje te overreden, gedreven door dezelfde grove goedhartigheid, die haar moeder kenmerkte. Dwaas kind, om zoo koppig te zijn. Ze was immers dol op den jongen en hij op haar. Maar toen ze haar arm om Mientje's schouder sloeg, keek deze op met betraande oogen, en vroeg zóó dringend, er niet met van Maaren over te spreken. . . . „Toe, beloof het me, An, ik zou het zoo vreeselijk vinden,” dat ze, schouderophalend, toegaf. Hààr best, als Mien niet wilde. Zij begreep dat kind niet. Zoo iets overdrevens had ze nooit bijgewoond. En onvoldaan gingen de twee zusters naar beneden, waar de anderen zaten te praten in de huiskamer.

III

Na het vertrouwelijke gesprek met Bertha was er over Mientje een gevoel gekomen van rust, en ze voelde zich nu niet langer eenzaam. In hoeverre dit gevoel versterkt werd door de zekerheid, dat er niets bestond tusschen Annie en Baars, was haar nauwelijks duidelijk. De gedachte aan Baars, in verband met Annie, gaf haar eerder een gevoel van onrust, want ze was er heelemaal niet zeker van dat, al zou Annie dan wellicht haar halve belofte gestand doen, zij al niet reeds eerder Wouters vriend over de gevoelens van haar zusje had ingelicht. Ze kende het gebrek aan kieschheid van Annie. Hoe meer ze er over nadacht, des te aannemelijker kwam het haar voor, dat de man, dien ze dien eenen onge-